

сочихме данни, показващи, че радиовъглеродното датиране поне при някои „древноегипетски“ образци в действителност дава КЪСНОСРЕДНОВЕКОВНИ ДАТИ.

През 1964 г. Кигоши в Япония прави точни измервания за концентрацията на C^{14} в стара криптомерия, на възраст 1890 г. [567], с. 172. И тези данни едва ли могат да са от полза за европейската дендрохронология и европейската радиовъглеродна ска̀ла. Резултатите от това изследване леко се различават от резултатите, получени от малкия участък на американския континент, но показват, че концентрацията на радиовъглерод в рамките на 1000 години е примерно с 2% по-ниска от съвременната [567]. Може би този извод се отнася само за неголям район в Япония?

Измененията в обменния резервоар се определят най-вече от колебанията в нивото на океана. Либи твърди, че намаляването на морското ниво до 100 метра намалява размерите на резервоара с 5% [986], с. 157. А ако при това падне температурата, да речем, заради вледеняване, намалява и концентрацията на разтворения карбонат, тоест общият спад на въглерода в обменния фонд може да стигне до 10%. Трябва да си даваме сметка, че тук става дума за хипотези, чиято реална проверка днес е извънредно трудна. Това на свой ред неизбежно води до други хипотези. Също толкова трудни за проверяване.

По отношение скоростта на смесване, вж. точка 4, наличните данни са донякъде противоречиви. Например Фергюсън, след като изследва радиоактивността на дървесни годишни пръстени (и пак в неголям район от земната повърхност), предполага, че смесването става доста бързо и че средното време, през което молекулата на въглеродния газ се намира в атмосферата преди да се премести в друга част на резервоара, е не повече от седем години [986], с. 158. От друга страна, изпитанията на водородните бомби образуваша около половин тон радиовъглерод, което почти не оказва влияние върху общата маса радиовъглерод (60 тона). Въпреки това, през 1959 г. активността на образците се УВЕЛИЧАВА С 25%, А ПРЕЗ 1963 Г. УВЕЛИЧЕНИЕТО ДОСТИГА 30%. Това говори в полза на хипотезата, че има НЕГОЛЯМО СМЕСВАНЕ.

Пълно смесване на водата в Тихия океан става, според оценката на Зюс, приблизително за 1500 години, а в Атлантическия океан, според оценката на Е. А. Олсън и У. С. Брекер, за 750 години [480], с. 198. Силно влияние върху смесването на водата в океана оказва температурата. Увеличението в скоростта на смесване между повърхностните и дълбинните води с 50% ще доведе до спад в концентрацията на радиовъглерод в атмосферата с 2%.